

- 3) Czy art. 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nałożenie opłaty za korzystanie z wód takiej jak ta będąca przedmiotem sporu, na niekorzyść podmiotów wytwarzających energię elektryczną w instalacjach hydroenergetycznych działających w dorzeczach międzyregionalnych, przez wprowadzenie niesymetrycznego systemu opłat w odniesieniu do tej samej technologii w zależności od lokalizacji instalacji, oraz przez brak jej wymagania od wytwórców energii z innych źródeł stanowi zakazaną pomoc państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej (Dz.U. 2009, L 211, s. 55)

Odwołanie wniesione w dniu 14 lutego 2018 r. przez PGNiG Supply & Trading GmbH od postanowienia Sądu (pierwsza izba) dnia 14 grudnia 2017 r. w sprawie T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH / Komisja Europejska

(Sprawa C-117/18 P)

(2018/C 161/37)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: PGNiG Supply & Trading GmbH (Przedstawiciel: M. Jeżewski, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 grudnia 2017 r. uznającego skargę PGNiG Supply & Trading w postępowaniu T- 849/16 za niedopuszczalną;
- wydanie orzeczenia w przedmiocie dopuszczalności i uznanie skargi PGNiG Supply & Trading w postępowaniu T- 849/16, mającej za przedmiot wniosku, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie przeglądu warunków wyłączenia gazociągu OPAL, przyznanych na podstawie dyrektywy 2003/55/WE, z zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej za dopuszczalną.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie przez Sąd art. 263 akapit czwarty TFUE poprzez błędne przyjęcie, że Decyzja Komisji Europejskiej z 2016 r. nie dotyczy Skarżącej ani bezpośrednio, ani indywidualnie oraz nie stanowi aktu regulacyjnego, wynikające z błędnej interpretacji przez Sąd charakteru i skutków Nowego wyłączenia regulacyjnego z 2016 r, w tym poprzez naruszenie art. 36 ust. 1 lit. a-e dyrektywy gazowej poprzez niezastosowanie przesłanek wyłączenia dla „nowej infrastruktury gazowej” i zaniechanie oceny ich spełnienia w sposób pozwalający w dostatecznym stopniu rozstrzygnąć o charakterze i statusie wyłączenia wprowadzonego na mocy Decyzji KE z 2016 r. i Nowego wyłączenia regulacyjnego z 2016 r. poprzez niezastosowanie ust. 1 do Decyzji Komisji Europejskiej z 2016 r. zmieniającej zakres Wyłączenia regulacyjnego z 2009 r. W tego zarzutu Skarżąca podnosi, iż Sąd nie ocenił charakteru nowego wyłączenia regulacyjnego, co doprowadziło Sąd do błędnej oceny, co do skutku decyzji Komisji wobec Skarżącej.

Błędna interpretacja art. 263 Traktu poprzez uznanie, iż Skarżąca nie jest bezpośrednio dotknięta Decyzją Komisji Europejskiej. W ramach przedmiotowego zarzutu Skarżąca wskazuje, że błędna jest ocena Sądu stwierdzająca, że Skarżąca nie jest bezpośrednio dotknięta Decyzją KE. Podejście zaprezentowane przez Sąd nie jest zgodne z dotychczasowym orzecznictwem wskazującym na bezpośrednie oddziaływanie decyzji Komisji Europejskiej w stosunku do podmiotów niebędących krajowym organem regulacyjnym – adresatem decyzji.

Błędna interpretacja art. 263 Traktu poprzez uznanie, iż Skarżąca nie jest indywidualnie dotknięta Decyzją Komisji Europejskiej. Skarżąca w ramach tego zarzutu podnosi, iż jej pozycja rynkowa pozwala na przedmiotową indywidualizację w rozumieniu orzecznictwa dotyczącego dopuszczalności skargi.

Błędna interpretacja art. 263 akapit 4 *in fine* Traktatu poprzez uznanie, iż zaskarżona decyzja nie jest aktem regulacyjnym. W ramach przedmiotowego zarzutu Skarżąca wnosi, że decyzja ma charakter aktu regulacyjnego.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional
(Hiszpania) w dniu 13 lutego 2018 r. – Telefónica Móviles España S.A.U. / Tribunal Económico-
Administrativo Central (TEAC)**

(Sprawa C-119/18)

(2018/C 161/38)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Telefónica Móviles España S.A.U.

Strona pozwana: Tribunal Económico-Administrativo Central (TEAC)

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej⁽¹⁾ może być interpretowany w ten sposób, że państwo członkowskie może nakładać na operatorów telekomunikacyjnych obowiązek uiszczenia rocznej składki, takiej jak ta przewidziana w art. 5 de la Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (hiszpańskiej ustawy nr 8/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r. o finansowaniu Corporación de Radio y Televisión Española), w celu wsparcia finansowania Corporación [de Radio y Televisión Española], zważywszy na pozytywny wpływ nowych przepisów dotyczących sektora telewizyjnego i audiowizualnego na sektor telekomunikacyjny, a w szczególności biorąc pod uwagę rozszerzenie usług stacjonarnego i mobilnego łącza szerokopasmowego, a także zaprzestanie nadawania reklam i rezygnacji z treści płatnych lub warunkowego dostępu [do Corporación RTVE], biorąc pod uwagę jednocześnie występowanie następujących okoliczności:
 - w nowej regulacji prawnej nie uzasadniono, że istnieje wspomniany pozytywny wpływ, bezpośredni lub pośredni, na ww. przedsiębiorstwa ani nie wykazano tego w odniesieniu do rozpatrywanego roku;
 - wysokość tej składki została ustalona na poziomie 0,9 %, ujętych w danym roku dochodów operacyjnych brutto, nie zaś na podstawie dochodów uzyskiwanych ze świadczenia usług audiowizualnych i usług w zakresie reklamy, wzrostu skali świadczenia tych usług lub zysku osiąganego z prowadzenia tej działalności; należy przy tym uwzględnić, że wspomniana składka stanowi opłatę przewidzianą w art. 5 ustawy nr 8/2009 w jego pierwotnym brzmieniu i może być nieuzasadniona w odniesieniu do rozpatrywanej usługi audiowizualnej, a [wspomniany art. 5] stanowi podstawę oddalania żądań zwrotu nienależnie uiszczonych kwot i korekty deklaracji podatkowych, które to żądania zostały podniesione przez skarżącą w zaskarżonej decyzji w ramach niniejszej skargi administracyjnej?
2. Czy, w świetle wymogów określonych w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2002/20/WE, można uznać za proporcjonalną składkę, której uiszczenie jest wymagane od przedsiębiorstw telekomunikacyjnych prowadzących działalność w Hiszpanii na obszarze większym niż jedna wspólnota autonomiczna, biorąc pod uwagę ustanowione w art. 5 ustawy nr 8/2009 szczegółowe zasady jej obliczania?